

натъ изражава известността на родадъ и числото на предметыте; родовете сѣ три: мъжскій, женскій, и средній, числата сѣ два: единственно и множественно. Падежите сѣ пать, именителный, родительный, дателный, винителный, и зкательный.

МѢСТОИМЕНІЕ.

Въ разговоратъ требало бы секій часъ да сапоторава имато на лицето, или вещьтъ, за които е разговоратъ, то пакъ было бы много неприятно на произношеніето и слышаніето: за да избеґнимъ това досадително повтореніе намыслиха мъдрите чловѣцы мѣстоименіето: сирѣчь, такива рѣчы, които са вмѣстѣ имато употреблаватъ.

Българскій азыкъ има девать видове мѣстоименіа: личны, притажателны, показателны, Возвратителны, занмнострадателны, Вопросителны, неопредѣленны, и возносителнопоказателны.

Личны мѣстоименіата сѣ: азъ, ты, онъ, мы, вы, оныя. Тыя мали рѣчн, които са толкъ честѣ въ разговоратъ употреблаватъ, полагагса вмѣстѣ лицата, които говоратъ, и вмѣстѣ вѣщите, за които говоратъ. Н, п: азъ пиша, ты ходишъ, онъ говори. Мы пишимъ, вы ходите, оны говорятъ.

Притажателно, което шзначава, какво да е нѣщо чіе е, или кои го има: н, п: мой, моя, мое. Твой, твоя, твое. Нѣговъ, нѣгова, нѣгово.